

JAARGANG 18

JUNI 2021

NR. 6 - 193

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Niet alles is meteen duidelijk

4 HET LEVEN VAN NOACH

Een prediker van de gerechtigheid

6 IJVERIG IN GOEDE WERKEN

Het doel van de verlossing

Goede werken vloeien voort uit de verlossing, ze vormen niet de grondslag ervan. Wij zijn verlost om goede werken te verrichten, maar niet om daardoor gered te worden en zo onze behoudenis te verdienen.

7 DICHTGESTOPTE PUTTEN

9 WOORDSTUDIE

De stad Alexandrië

10 HET BOEK JESAJA

Deel 6 - De Heilige van Israël

11 ONZE HOOP

over het nu en het nog niet

Het woord 'hoop' is vaag in onze taal. In de Bijbel staat de hoop hoog aangeschreven, het is tikva in het Hebreeuws. Dit woord is ook de titel van het Israëliëse volkslied. Het betekent: alsof het al gebeurd is!

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

NIET ALLES IS METEEN DUIDELIJK

Gerard Kramer

Niet alle dingen zijn meteen helder. Dat zal ook in dit nummer van Rechtstreeks blijken. Wie is de auteur van het eerste artikel? Waarover gaan de andere artikelen? Soms is een titel glashelder, soms op het eerste gezicht misleidend. In dat laatste geval is het raadzaam gewoon verder te lezen, dan wordt veel alsnog duidelijk!

Soms plaatsen we een artikel van een auteur van wie we de naam niet weten. Dat doen we natuurlijk alleen als we volledig achter zijn boodschap kunnen staan. Het aardige is dat in dit geval de naam van de onbekende auteur in de loop van de correctierondes toch ontdekt is! We citeren alvast een alinea uit het artikel van J.B. Stoney - want het is zijn naam die alsnog gevonden werd -, getiteld *Het leven van Noach – Een prediker van de gerechtigheid*:

‘Adam, Seth en Henoeh waren nog maar enkele jaren overleden. Daarom mocht Lamech, de vader van Noach, op God vertrouwen dat Hij de mensen troost en rust zou geven – een bewijs van Zijn zorg en bestuur. Dit gebeurde door middel van Noach, en daarom is zijn leven zo leerzaam voor ons als dienstknechten van God. Abel en Henoeh waren ook getuigen van belangrijke principes. Maar Noach was een getuige van God in een maatschappij, waar deze beginselen bekend waren maar veronachtzaamd werden’.

Over het doen van goede werken gaat het artikel van Hugo Bouter. Hij schrijft o.a.:

‘Goede werken vloeien voort uit de verlossing, ze vormen niet de grondslag ervan. Wij zijn verlost om goede werken te verrichten, maar niet om daardoor gered te worden en

zo onze behoudenis te verdienen. De verlossing, het heil, de redding van zonde en schuld is alleen mogelijk door het werk van Christus, zoals de apostel Paulus ook betoogt in Titus 2. Het is Gods gave’.

Het artikel van Peter Cuijpers heet *Dichtgestopte putten*. Natuurlijk houdt Rechtstreeks zich niet bezig met watermanagement, of met de riolering. Waarover gaat dit artikel dan? Een citaat: *‘De waterputten waarvan hier sprake is, zijn een beeld van het Woord van God (zie Ef. 5:25-26). Het dichtstoppen van de putten met aarde kunnen we vergelijken met het werk van mensen, die het Woord met hun aardse bedenksels verstikken (vgl. Fil. 3:19). Ze bedenken niet de dingen die van God zijn, maar die op de aarde (van mensen) zijn (Kol. 3:1-3). En wat zijn deze aardse filosofische en theologische bedenksels?’* Lees vooral het hele artikel om antwoord op deze vraag te krijgen.

Mijn WoordStudie gaat deze keer over de stad Alexandrië. Komt die dan in het Nieuwe Testament voor? Ja, en nee. Om dit raadselachtige antwoord te begrijpen is het nodig het artikel zelf te lezen. Geen citaat ditmaal!

Het artikel van Ger de Koning over het boek Jesaja gaat over de hoofdstukken 11 tot en met 13. Ik citeer een gedeelte uit de behandeling van hoofdstuk 11:

‘Verzen 11-16. Als Christus regeert, zal Hij al Gods beloften vervullen aan een overblijfsel, dat door Hem is verzameld ‘van de vier hoeken van de aarde’, ofwel overal vandaan. Dit overblijfsel bestaat uit nakomelingen uit ‘Israël’ (de tien stammen) en uit ‘Juda’ (de twee stammen), die overal heen waren verstrooid. De Heere Jahweh, de God van het verbond met Zijn volk, zal een weg banen voor Zijn volk, waarlangs ze in het Beloofde Land kunnen komen. Dan kunnen ze hun erfdeel in bezit nemen, dat Hij heeft beloofd aan Abraham, Izak en Jakob (Gen. 15:15-21). Dan zullen ze één volk zijn en als broeders samenwonen (Ezech. 37:22)’.

Het artikel van Johan Schep heet *Onze hoop*. Over het nu en het nog niet. Dat klinkt raadselachtig, maar het volgende citaat licht alvast een tipje van de sluier op: *‘Het is belangrijk dat wij hoop hebben. Het ergste is als wij zonder hoop leven. Paulus schrijft vijf keer over de hoop. Het woord ‘hoop’ is vaag in onze taal. In de Bijbel staat de hoop hoog aangeschreven, het is tikva in het Hebreeuws. Dit is de titel van het Israëliësche volkslied. Het betekent: alsof het al gebeurd is!’*

We wensen u veel zegen bij het lezen van het juni-nummer van Rechtstreeks. Namens de redactie, Gerard Kramer

‘Hoop is een vaag begrip in onze taal’

HET LEVEN VAN NOACH

EEN PREDIKER VAN DE GERECHTIGHEID

J.B. Stoney

Genesis 6 - 9

De geschiedenis van Noach ('rust') is heel interessant, omdat deze een beeld geeft van een dienstknecht van God, die tegenover de wereld getuigde van de hoogmoed van alles hier op aarde en die een ark maakte om veilig eraan te ontkomen. Op die manier werd Noach een prediker van de gerechtigheid (2 Petr. 2:4-5) en het hoofd van een nieuwe wereld.

Adam, Seth en Henoeh waren nog maar enkele jaren overleden. Daarom mocht Lamech, de vader van Noach, op God vertrouwen dat Hij de mensen troost en rust zou geven – een bewijs van Zijn zorg en bestuur. Dit gebeurde door middel van Noach, en daarom is zijn leven zo leerzaam voor ons als dienstknechten van God. Abel en Henoeh waren ook getuigen van belangrijke principes. Maar Noach was een getuige van God in een maatschappij, waar deze beginselen bekend waren maar veronachtzaamd werden.

Daarom was Noach de geduldige getuige en dienstknecht van God. Hij was lankmoedig en waarschuwde voor het komende oordeel. De aarde was voor God verdorven en was vervuld met geweld (Gen. 6:11-13). Elke scheiding tussen heilig en onheilig werd tenietgedaan. De zonen van God trouwden met de dochters van de mensen, en zij *'namen zich vrouwen uit allen die zij uitgekozen hadden'* – de meest vergaande vermenging. De eigen wil van het scheepsel was het motief voor deze onheilige verbindingen. De godsdienst van Henoeh en de oudvaders mocht dan nog aanwezig zijn, maar de wegen en de kenmerken die de zonen van God hadden moeten vasthouden om Zijn Naam te eren werden met voeten getreden. Alleen de eigen wil gold (Gen. 6:2).

Op deze wijze werd duidelijk dat het leven volgens de eigen wil het loslaten is van het getuigenis van een heilig God. Dit brengt ons in een *boze* wereld. De hoge positie van het geloven in God is waardevol, als we het getuigenis over Hem handhaven. Maar het verergert onze val, als we het niet doen. Hoe hoger onze positie is, hoe minder die de geringste afwijking kan verdragen. Het falen dat in een lage positie onopgemerkt zou blijven, is in een hoge positie ontoelaatbaar.

Tegen Timotheüs werd gezegd niet alleen zichzelf te reinigen, maar ook *'de begeerten van de jeugd'* te ontvluchten (2 Tim. 2:22). De eigen wil moet niet gaan meetellen, als men de afgezonderde plaats van het volk van God op aarde wil handhaven. Vandaar dat dwaalleer eenvoudig het vasthouden is aan de *eigen* gedachten over een bepaald onderwerp. Het doen van 'wat zij maar wilden' was het overheersende kenmerk van de mensen

in die tijd, na het heengaan van Henoeh. Zijn profetieën waren veronachtzaamd, en God richtte in Zijn goedheid en verdraagzaamheid een getuigenis voor Zichzelf op in de persoon van Noach.

Noach was 500 jaar oud, toen hij voor dit speciale werk werd gekozen. Het wordt duidelijk dat hij tijdens zijn leven en in zijn tijd een getuige was van de waarheden die door Abel en Henoeh reeds op aarde waren geopenbaard. Hij kon onder zijn tijdgenoten een 'rechtvaardig man' worden genoemd, wat met Abel ook zo was. Noach wandelde met God, evenals Henoeh. Hij werd geroepen om de naam van God te openbaren, uit te leggen Wie God is en wat Hij heeft bekendgemaakt in de wereld. De beginselen van de waarheid waren bedoeld tot zegen voor de mensen op aarde.

Maar nadat alle verplichtingen ten aanzien van de heiligheid van God of het begrip ervan waren verdwenen, kwam God *Zichzelf* bekendmaken. Zijn trouwe dienstknecht wijdde zich eraan om opnieuw de natuur van God te volgen. God was zowel zijn doel als zijn onderwerp. Mensen kunnen hun waardigheid en positie opgeven, en dat doen zonder zicht op herstel. Maar de waarheid van God is dat Hij dit niet kan opgeven, en wel om Wie Hijzelf is als de Bron van deze waardigheid en als Degene die deze positie heeft ingenomen. Ware dienstknechten zullen zich dan ook ervoor inzetten om de waarheid van God te handhaven. Niet om mensen te herstellen die dit hadden moeten vasthouden, maar om Zijn naam en goedheid te eren, die uit het oog verloren waren.

Als God beginselen verkondigt, is dat tot zegen van de mens; en daarom moeten de mensen die vasthouden. Maar als de mensen die ze hebben ontvangen ze geringschatten, zodat hun schoonheid en waarde gering geacht wordt, dan moet de dienstknecht ze laten herleven. Niet voor de mensen, hoewel ze eigenlijk voor hen zijn, maar voor God. Zijn eer komt in het gedrang, als onverschilligheid de overhand krijgt. Hoe nauwkeuriger en levendiger de beginselen worden voorgesteld, des te meer zal de zorgeloze en ongelovige geoordeeld worden. Maar ook hoe meer de ware dienstknechten – overwinnaars als ze zijn – met eer en zegen worden gekroond.

De dienstknecht moet veel leren, naast zijn eigen aanneming en relatie met God. Oefening hoort bij de dienst. Geduld was bij uitstek de grote les voor Noach. Maar het was geduld, verbonden met arbeid. Henoeh had ook geduld, maar het was in een afgezonderde wandel. Noach moest geduld oefenen in de praktijk van het leven, terwijl hij omging niet met dankbare maar met tegenstrevende mensen. Noach had met hen te maken in de dagelijkse arbeid, terwijl hij de wereld veroordeelde.

Hij was een prediker van de gerechtigheid die door het geloof is. Het geloof in een God, die in de wereld werd geloofend. In plaats van troost en rust te vinden na moeite en leed, zoals zijn vader Lamech verwachtte, was het voor hem hard werken om troost en rust te bereiken en om de wereld te veroordelen, waarop de vloek van God rustte. Geduldig werkte hij door. En het geduld deed zijn volmaakte werk, hoewel wij later in zijn geschiedenis zien dat zijn natuur het tegendeel verraadde.

Om troost en rust in een boze wereld te ervaren moet ik geduldig de naam van God en Zijn waarheid vasthouden. Wij stellen ons soms een goed en waardig doel voor ogen,

maar weten niet hoe moeilijk en lastig het pad is waarlangs het bereikt moet worden. Dat Noach tot troost en rust moest zijn wat betreft het werk en de arbeid van de mens, was zeker juist. Maar Lamech heeft dat nooit gezien. Hij zag het wel geleidelijk verschijnen, maar door de moeilijkheden die ertussen kwamen bereikte hij het doel niet.

Ondertussen getuigde Noach geduldig van het onderscheid dat de kinderen van God behoort te kenmerken: *‘Door het geloof heeft Noach, toen hij een goddelijke aanwijzing ontvangen had over de dingen die nog niet gezien werden, eerbiedig een ark gereed gemaakt tot behoudenis van zijn huis, waardoor hij de wereld veroordeelde en een erfgenaam werd van de gerechtigheid die naar het geloof is’* (Hebr. 11:7). Hij bereidde een ark tot redding van zijn huis, en hij veroordeelde de wereld vanwege het ongeloof en de loochening van God. Doordat hij een geduldige dienstknecht was, kwam er troost voor zijn eigen huis door de arbeid waarmee hij de wereld veroordeelde wegens hun onwetendheid van God.

God eert altijd de dienstknecht, die Hem eert. *‘U hebt Mijn woord bewaard en Mijn naam niet verloochend (...). Ik zal maken dat zij komen en zich neerbuigen voor uw voeten en erkennen dat Ik u heb liefgehad’* (Openb. 3:8-9). Wanneer God en Zijn waarheid (voor zover geopenbaard natuurlijk) hun invloed op het geweten van de mens hebben verloren, is het enige middel tot herstel met nadruk te verklaren: *‘God is waarachtig en ieder mens leugenachtig’* (Rom. 3:4). Ik wend mij af van de mens om te getuigen van de waarheid van God. Het geweten kan niet worden gezegend als God niet naar waarheid wordt voorgesteld. Als de waarheid struikelt op de straat, dan moeten wij strijden voor de waarheid (Jes. 59:14). Evenals de grote Strijder, die in de wereld kwam om van de waarheid te getuigen (Joh. 18:37).

Na jaren van strijd en arbeid bevond Noach zich in de ark. Soms wordt een voortreffelijke eigenschap, waarvan wij veel nut hebben gehad, overbodig en daar lijden wij onder. Noach werd ongeduldig en wilde de ark weer verlaten, nadat hij zijn taak had volbracht. Nergens wordt ongeduld of eigen wil zo openbaar als hier. Noach was een getuige van het vasthouden aan de gedachten van God, in contrast met de eigenzinnigheid van de mensen om hem heen. Hij werkte heel lang om de ark te bouwen, maar nu werd hij in

betrekkelijk korte tijd ongeduldig en wilde de ark zo spoedig mogelijk weer verlaten, nadat hij door de ark gered was.

Gods eer was gehandhaafd en Zijn waarheid bevestigd. Noach en zijn huis waren gered, maar nu wilde Noach de ark verlaten voordat het Gods tijd was. Het is moeilijker op een zegenrijke plek te blijven dan die te bereiken. Want er zijn veel verkeerde dingen die ons kunnen afleiden, als wij geen doel hebben. Als wij niet tevreden zijn, als wij niet bezig zijn met Gods rijkdommen en niet met Hem deelhebben aan de vreugde van Zijn hart en Zijn welbehagen, dan zullen ‘de uien en knoflook’ van de wereld onze aandacht trekken.

Iemand die gered en gezegend is, loopt meer gevaar afgetrokken te worden, dan iemand die onwetend is. Dan werkt de eigen wil en het is de rust die de vrijheid geeft aan zijn geest om zelf dingen te gaan zoeken en eigen plannen te maken. *‘En hij liet een raaf los, die heen en weer bleef vliegen totdat het water van boven de aarde opgedroogd was’* (Gen. 8:7). Deze losgelaten raaf, die heen en weer vliegt, is een passend symbool van de rusteloosheid van onze ongeduldige geest.

De duif leerde Noach een andere les. De raaf toonde hem de echte oorzaak van eigenwilligheid. Eigenwilligheid is als een hond die heen en weer zwerft, maar nooit voldaan is. Noach had zelf daartegen gestreden. De duif zegt hem echter dat hij geduld moet hebben. Hoe vernederend is het als we berispt worden door zwakke, vriendelijke woorden van liefde! De duif had een huis in de ark. Waarom Noach dan niet? De tweede keer kwam de duif terug met een vrede-stak, zodat hij niet alleen moest toegeven, maar het geduld een volmaakt werk moest hebben (Jak. 1:4). Hem ontbrak niets. Het olijfblad sprak van de volheid van zegen die zijn deel was. En toen de duif weer wegging, mocht ze buiten blijven. Noach had het onderwijs begrepen, en hij mocht op de nieuwe wereld beginnen en daar laten zien dat hij waardevolle lessen had geleerd. Hij kon de ark verlaten als een overwinnaar en trouwe dienstknecht, en God verheerlijken in zijn nieuwe positie op aarde. God was verblijd. Het getuigenis was hersteld en daardoor was er toenemende zegen voor de mens.

Maar hierna begon Noach rust en troost te zoeken voor zichzelf. Genoegens namen de plaats in van geduld (Gen. 9:20). Dit brengt de zwakheid van de grootste

dienstknechten van God aan het licht, zodra zij hun eigen rust en gemak zoeken. Gedachten die heen en weer zwerven als de raaf, terwijl wij omringd zijn door grote moeilijkheden, vertellen ons wat onze neiging is. Maar wanneer wij het goed hebben en neerzitten om ervan te genieten, dan komt onze zwakheid openbaar. Hoewel God ons lang verdragen heeft, moet Hij ons deze les leren. Als

IJVERIG IN GOEDE WERKEN

HET DOEL VAN DE VERLOSSING

Hugo Bouter

'Jezus Christus, die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons van alle wetteloosheid verlost en Zichzelf een eigen volk reinigde, ijverig in goede werken' (Tit. 2:14).

Goede werken vloeien voort uit de verlossing, ze vormen niet de grondslag ervan. Wij zijn verlost om goede werken te verrichten, maar niet om daardoor gered te worden en zo onze behoudenis te verdienen.

De verlossing, het heil, de redding van zonde en schuld is alleen mogelijk door het werk van Christus, zoals de apostel Paulus ook betoogt in Titus 2. Het is Gods gave.

De heilbrengende genade van God is in Christus aan ons verschenen en leert ons als gelovigen de goede houding te bepalen ten aanzien van het verleden, het heden en de toekomst (Tit. 2:11-13). Zoals het volk Israël tot God was gebracht door de verlossing uit Egypte, de doortocht door de Schelfzee en het verbond bij de berg Sinai, zo zijn wij als nieuwtestamentische gelovigen het eigendom van Christus geworden door Zijn verlossingswerk, opdat wij Hem als een eigen volk zouden dienen (Ex. 19:4-6; Tit. 2:14).

De goede werken die wij mogen en moeten verrichten, zijn geen werken in gerechtigheid, die wij hebben gedaan (Tit. 3:5). Het zijn de goede werken die God tevoren heeft bereid, opdat wij daarin zouden wandelen (Ef. 2:10). Het zijn de werken van het geloof, zoals Abraham en Rachab die hebben verricht (Jak. 2). En wij worden ertoe opgeroepen *ijverig* hierin te zijn.

Een goed werk aan Mij

Matteüs 26; Marcus 14 en Johannes 12. Als discipelen van de Heer kunnen wij echter ook een goed werk aan *Hemzelf* verrichten, zoals we zien bij de zalving in Betanië. Kennelijk is dit een heel bijzonder voorbeeld van een goed werk: niet tegenover één van onze naasten, maar tegenover de Heer Zelf. De zalving door Maria getuigde van haar grote liefde voor Hem, maar ook van inzicht in de gevaarlijke situatie waarin Hij verkeerde. Zij realiseerde zich dat de Heer zou worden gedood en begraven, en dat dit ook op korte termijn ging gebeuren. Nu Hij nog bij Zijn discipelen was, wilde zij Hem eren en Hem zalven met het oog op Zijn begravenis.

ik mijn zwakheid verraad, leer ik in de overdaad van het genieten hoe zwak ik ben. Op deze manier leerde Noach hoe zwak hij was na zijn onzelfzuchtige dienst, en met deze waarschuwing eindigt zijn geschiedenis.

Bron: [Discipline in the school of God \(chapter 4 - Noah\)](#).

Dat voorbeeld mogen wij ook navolgen. Wij 'zalven' onze Heer door Hem te eren met onze liederen en gebeden en onze aanbidding voor Hem uit te spreken, en die ook concreet te maken in ons gedrag en onze daden. Een goed werk aan *Hemzelf* spreekt dus van aanbidding en toewijding voor Hem. Zijn heerlijke Persoon staat dan centraal in ons denken en doen. Dit gebeurt o.a. bij de viering van het Avondmaal, waarbij wij Zijn dood gedenken.

Het goede deel kiezen

Lucas 10. Dat Maria van Betanië een volgeling van Christus was, een discipelin, blijkt wel uit het feit dat zij evenals de twaalfen als een leerling haar plaats innam aan de voeten van de Heer en naar Zijn woord luisterde. Dit was het goede deel dat zij had gekozen, dat eeuwigheidswaarde had en niet van haar zou worden weggenomen. Die verzekering gaf de Heer haar.

Het staat hier tegenover de goede werken en de dienst van haar zuster Marta (Luc. 10:38-42). Dat was op zichzelf niet verkeerd, en ook nuttig en nodig, maar het dienen moet niet centraal komen te staan in ons leven. De Heer Zelf en Zijn Woord gaan daar bovenuit. In Johannes 12 zijn de dingen meer in evenwicht en hebben we in Lazarus, Marta en Maria een prachtig beeld van resp. gemeenschap, dienst en aanbidding rond de Persoon van de Heer.

Overvloedig in goede werken en weldaden

Handelingen 9. Hier in het boek Handelingen lezen wij over een andere discipelin, die uitblonk in het doen van goede werken en weldaden. Het gaat om Tabita (Aramees) of Dorkas (Grieks), dat betekent 'gazelle'. Zij draagt als enige in het Nieuwe Testament openlijk de benaming 'discipelin' (Hand. 9:36). Hier hebben wij een opmerkelijk voorbeeld van het ijverig zijn in goede werken, het dienen van anderen met onze gaven en mogelijkheden.

We zouden nu zeggen dat Dorkas een soort naaiatelier had ten behoeve van de arme gelovigen, vooral de vele weduwen die er toen waren. Met haar vaardige hand voorzag zij in de nood die er was en maakte zij onderkleden en mantels voor hen (Hand. 9:39). Evenals Lazarus door de Heer uit het graf werd geroepen, werd Dorkas door een kort bevel van de apostel Petrus weer tot leven gewekt. Zij was voornamelijk onmisbaar voor de jonge gemeente in Joppe, en door haar opwekking uit de dood kwamen ook velen tot geloof in de Heer. Hij kreeg de eer voor dit machtige wonder (Hand. 9:42). Ongetwijfeld ging Dorkas door met het verrichten van de goede werken en weldaden, die ze voorheen ook al had gedaan. Tot zegen van haar medegelovigen.

DICHTGESTOPTE PUTTEN

Peter Cuijpers

'Al de putten die de dienaren van zijn vader in de dagen van Abraham gegraven hadden, stopten de Filistijnen dicht en vulden ze met aarde' (Gen. 26:1-25).

Genesis 26 begint met de vermelding dat er hongersnood in het land was, en wel een andere dan de eerste hongersnood, die er in de dagen van Abraham was geweest. *Daarom* ging Izak naar Abimelech, de koning van de Filistijnen, naar Gerar.

Het geloof wordt beproefd

Ieders geloof wordt vroeg of laat door God beproefd. Zoals het geloof van Abraham werd beproefd, zo gebeurde dat ook bij zijn zoon Izak. Het woordje '*daarom*' is veelzeggend. Alsof het de normaalste zaak van de wereld is om bij beproevingen van ons geloof af te dalen naar Gerar of Egypte! Egypte is in de Bijbel een beeld van de wereld met haar natuurlijke rijkdom, wijsheid en onafhankelijkheid van God. De onafhankelijke geest van Egypte bleek uit de woorden: '*Van mij zijn mijn Nijlarmen, zelf heb ik ze voor mij gemaakt*' (Ezech. 29:3,9). Gerar lag in het land van de Filistijnen. De Filistijnen zijn in de Bijbel een beeld van naamchristenen. Ze noemen zich wel christenen, maar zijn niet opnieuw geboren. Ogenscheinlijk bezitten zij godsvrucht, maar de kracht daarvan verloochenen zij (2 Tim. 3:5).

De Filistijnen werden 'onbesnedenen' genoemd (Richt. 14:3; 15:18). Dit spreekt van mensen in het vlees, die Gods Geest niet hebben (Rom. 8:8-9). In vergelijking met Egypte lag Gerar veel dicht bij Kanaän, maar zoals we zullen zien, zijn de schadelijke invloeden er niet minder om. In Zijn genade waarschuwde God Izak niet naar Egypte te gaan, maar in het land te wonen dat Hij zou noemen. Als Izak daar als vreemdeling zou verblijven, zou de HEERE hem zegenen en Zich houden aan de eed die Hij aan zijn vader Abraham gezworen had (vs. 2-5). Izak gehoorzaamde de HEERE en bleef in Gerar (vs. 6).

Zo vader, zo zoon

Al snel zien we de schadelijke invloed die er van Gerar uitging. Toen de mannen van Gerar een oogje lieten vallen op Izaks vrouw, zei hij: '*Zij is mijn zuster, want hij was zeer bevreesd om te zeggen: Zij is mijn vrouw*' (vs. 7; vgl. Gen. 12:11-13). Het kwam in die tijd vaak voor, wanneer een vorst de mooie vrouw van iemand anders wilde hebben, dat hij haar echtgenoot liet ombrengen. Maar op Izak rustten Gods beloften, hij had dus niets te vrezen! Maar net als bij zijn vader Abraham liet zijn geloof hem in de steek. Uit vrees voor zijn leven zocht hij de toevlucht tot een leugen, en verloochende zijn vrouw. Goed voorbeeld doet goed volgen, maar slecht voorbeeld ook! Wat zien en horen

onze kinderen van ons? Het hoeft ons niet te bevreemden dat kinderen het gedrag van hun ouders overnemen, hetzij goed of slecht. Onderzoek wijst uit wat we eigenlijk al lang weten: mensen zijn na-apers, met name als het gaat om gedrag en emoties.

Het was dus niet zo vreemd dat Izak het gedrag van zijn vader kopieerde. Maar zoals het spreekwoord luidt: Al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt haar wel. Na lange tijd kwam aan het licht dat Rebekka niet Izaks zuster, maar zijn vrouw was (vs. 8). Abimelech riep Izak ter verantwoording en maakte hem duidelijk dat zijn leugen grote gevolgen had kunnen hebben: '*Hoe makkelijk had er één van het volk met uw vrouw kunnen slapen, en dan zou u een schuld over ons gebracht hebben! Toen gebod Abimelech heel het volk: Wie deze man of zijn vrouw aanraakt, zal zeker gedood worden*' (vs. 9-11).

Hoe beschamend is het als een kind van God op de vingers wordt getikt door een ongelovige. Toen David in de fout was gegaan met Bathseba, zei de profeet Nathan: '*De HEERE heeft uw zonde vergeven; u zult niet sterven. Omdat u echter door deze zaak de vijanden van de HEERE zeer hebt doen lasteren, zal wel de zoon die u geboren is, zeker sterven*' (2 Sam. 12:13-14). Dit zijn voorbeelden die beschreven zijn tot waarschuwing van ons, op wie de einden van de eeuwen zijn gekomen (1 Kor. 10:11).

Gods zegen

Pas nadat de leugen aan het licht was gekomen, kon God Izak zegenen (vs. 12-14). Misschien vraagt u zich wel eens vertwijfeld af, waarom de beloofde zegen alsmat uitblijft? Hier is het antwoord: Zijn er misschien verborgen zonden? Laten we onszelf dan ook in het licht van God beproeven of er zonden in ons leven zijn, die Gods zegen in de weg staan. Als we schoon schip maken en onze – verborgen – zonden belijden, zou het wel eens kunnen zijn dat we het honderdvoudige oogsten van wat we hebben gezaaid!

Oude en nieuwe waterputten

Gods zegen wekte jaloezie op bij de Filistijnen, daarom stopten ze de putten die de dienaren van Abraham gegraven hadden met aarde dicht. Het kwam zelfs zover dat Izak door Abimelech werd weggestuurd, omdat hij voor hen te machtig was geworden (vs. 14-16). Nu kwam de ware aard van de Filistijnen aan het licht: een jaloerse geest! Jaloezie behoort tot de werken van het vlees (Gal. 5:20). Niet alleen naamchristenen (Filistijnen) hebben hier last van, ook vleselijke christenen maken zich daaraan schuldig (1 Kor. 3:3).

Dit is op geen enkele wijze goed te praten, maar het wordt pas echt bedenkelijk als mensen de opgegraven putten met aarde dichtstoppen. De waterputten waar hier sprake van is, zijn een beeld van het Woord van God (zie Ef. 5:25-26). Het dichtstoppen van de putten met aarde kunnen we vergelijken met het werk van mensen, die het Woord met hun aardse bedenkzels verstikken (vgl. Fil. 3:19). Ze bedenken niet de dingen die van God zijn, maar die op de aarde (van mensen) zijn (Kol. 3:1-3). En wat zijn deze aardse filosofische en theologische bedenkzels? Om er een paar te noemen: theïstisch evolutionisme (de mens is niet door God geschapen maar zou zijn geëvolueerd uit een aapachtig wezen), Gods geïnspireerde Woord is door

mensen geschreven en daarom feilbaar, de wonderen en de lichamelijke opstanding van de Heere Jezus uit de doden moeten we niet letterlijk maar geestelijk nemen, de hel is een idee van mensen, enz.

Izak maakte gebruik van de putten die de dienaren van zijn vader Abraham hadden gegraven. We mogen nog steeds gebruik maken van waarheden die onze voorouders ons uit Gods Woord hebben nagelaten. Maar de hedendaagse 'Filistijnen' doen er alles aan om dorstige zielen te ontmoedigen. Zij steken hun energie in het dichtstoppen van deze kostbare waterputten. Bijbelse waarheden worden door hen met aardse argumenten weggeredeneerd: 'Zo dacht men er vroeger over, wij leven in een heel andere tijd en cultuur! De 'vrouw in het ambt' is daar een goed voorbeeld van. Om maar te zwijgen over bepaalde ethische en morele kwesties, die niet voor tweëerlei uitleg vatbaar zijn. Hoe gaan we daar als bijbelgetrouwe christenen mee om?

Izak keerde terug uit het dal van Gerar en groef de waterputten van zijn vader weer op. En hij gaf ze ook nog eens dezelfde namen die zijn vader had gebruikt (vs. 17-18). Oude waarheden uit het Woord van God moeten we niet zomaar prijsgeven. We graven ze op, en we geven ze ook nog eens dezelfde namen! Het Woord van God is immers onveranderlijk en zal tot in eeuwigheid blijven bestaan. We mogen dus gebruik maken van de 'waterputten' die onze voorouders ons hebben nagelaten.

Het Woord van God is echter zo rijk en veelomvattend dat we ook zelf nieuwe putten mogen opgraven. En wie in het Woord van God gaat graven, wordt beloond! Zij vonden een put met *opborrelend* water (vs. 19). Opborrelend water is *levend* water, het is water dat opwelt. In Johannes 4:13-14 spreekt de Heere Jezus over dit water. Met het levende water doelde Hij op de Geest. Dit wordt duidelijk uit Johannes 7:39. Nu Christus is verheerlijkt, wordt de Geest geschonken aan een ieder die in Hem gelooft.

Maar al snel werd er over deze put getwist. De herders van Gerar claimden deze put en zeiden: '*Dit water is van ons*' (vs. 20). Filistijnen mogen dan aanspraak maken op dit water, maar de Bijbel maakt duidelijk dat het levende water van de Geest alleen wordt geschonken aan hen die in de Heere Jezus geloven en opnieuw geboren zijn. Onbesneden 'Filistijnen', mensen die in het vlees zijn, hebben daar part nog deel aan. Zeg dit maar eens tegen hen. Binnen de kortste keren ben je in een twist verwickeld.

Vandaar dat men die put de naam Esek (d.i. twist, of ruzie) gaf. Een slaaf of dienstknecht van de Heer moet echter niet twisten, maar zich aan mensen die van de waarheid zijn afgeweken onttrekken (2 Tim. 2:14-26). En dit is wat Izak en zijn herders deden; en daarin mogen wij hen navolgen. Vervolgens groeven ze een andere put, maar ook daarover kregen zij onenigheid; daarom gaf hij hem de naam Sitna (vs. 21). Sitna betekent: vijandigheid of tegenstand. Zolang wij ons in het dal van Gerar bevinden, het gebied van de Filistijnen, zullen we telkens opnieuw te maken krijgen met twist, tegenstand of vijandschap. Daar waar 'Filistijnen' voet aan de grond hebben gekregen, is het onbegonnen werk om het Woord van de waarheid weer op de kansel te krijgen. Er blijft voor een Bijbelgetrouwe gelovige dan ook maar één optie over: hiervandaan opbreken!

Op naar Berseba

'Toen brak Izak vandaar op en groef een andere put en daarover kregen zij geen onenigheid. Daarom gaf hij hem de naam Rehoboth, want zei hij, nu heeft de HEERE ruimte voor ons gemaakt en zullen wij vruchtbaar zijn in dit land' (Gen. 26:22).

Noodgedwongen brak Izak vandaar op en kwam hij op de plek waar geen twist meer was over de put. Daarom gaf hij die waterput de naam Rehoboth (d.i. ruimte). De HEERE had ruimte voor hen gemaakt. Rehoboth lag buiten het land van de Filistijnen. Hoe verder we ons onttrekken aan de 'Filistijnen', des te minder groot is hun invloed op ons. Geen leugens, geen twist, geen vijandschap! Dit alles had Izak achter zich gelaten door op te breken naar Rehoboth. Maar hij was nog niet op de eindbestemming. '*Hij vertrok vandaar naar Berseba*' (vs. 23). Berseba betekent: bron van de eed (zie vs. 33). Daar, buiten het land van de Filistijnen, herinnerde Izak zich de eed die God in vers 3 had beloofd. In die nacht verscheen hem de HEERE en zei: '*Ik ben de God van Abraham, uw vader. Wees niet bevreesd, want ik ben met u; ik zal u zegenen en uw nagelacht talrijk maken omwille van Abraham, Mijn dienaar*' (vs. 24). Wat een bemoediging! Izak werd niet alleen bemoedigd, hij werd ook nog eens door God verzekerd dat hij zich op de juiste plaats bevond.

Soms gaat er veel tijd en energie verloren door op een plaats te blijven waar geen ruimte is om van Gods Woord te genieten. Alsmat twist (Esek), tegenstand en vijandschap (Sitna), omwille van het Woord van God! Izak had deze strijd met de 'Filistijnen' opgegeven; steeds verder trok hij weg uit hun gebied, totdat hij uiteindelijk op de plaats van bestemming was aangekomen. In Berseba *bouwde hij een altaar en riep de Naam van de HEERE aan. Hij zette daar zijn tent op en de dienaren van Izak groeven daar een put*' (vs. 25).

Hier is sprake van een *altaar*, een *tent* en een *put*. Izak had zich lange tijd in Gerar opgehouden (zie vs. 8). Hij woonde daar als vreemdeling in een tent (vgl. Hebr. 11:9). Er waren waterputten (wat spreekt van Gods Woord), maar gedurende heel die lange tijd was er geen sprake van een *altaar*. Bij het altaar mogen wij God aanbidden en hebben wij gemeenschap met de Vader, en wel op grond van de offers die spreken van de Heere Jezus en het werk dat Hij op het kruis van Golgota heeft volbracht. Tal van christenen denken dat zij zich op de juiste plaats bevinden, omdat zij daar Gods zegen ervaren. Ook Izak werd in het land van de Filistijnen gezegend, maar God kon daar geen gemeenschap met hem hebben!

Pas in Berseba verscheen de HEERE aan hem, en daarna bouwde Izak een altaar en riep de Naam van de HEERE aan. Dit alles is tot onze onderwijzing geschreven, opdat wij in de weg van de volharding en de vertroosting door de Schriften de hoop zouden behouden (Rom. 15:4). Als we ergens behoefte aan hebben in deze duistere dagen, is het hoop. En waar brak de zon door de duisternis heen? Te Berseba! Bij de put van de eed. Daar zei de HEERE tegen Izak dat hij niet bevreesd hoefde te zijn, want Hij was met hem. Daar kreeg hij de toezegging dat al Gods beloften in vervulling zouden gaan *omwille van Abraham, Zijn dienaar*.

God is de God van Abraham, Izak en Jakob. Zó heeft God Zich aan het volk Israël geopenbaard en een verbond met hen gemaakt. De Heere Jezus heeft ons de naam van de *Vader* bekendgemaakt (Joh. 14:8-9; 17:26). Aan christenen

heeft God Zichzelf verbonden als de God en Vader van onze Heer Jezus Christus. God is trouw aan Zijn verbond. De landbelofte met al de aardse zegeningen die daarmee verbonden zijn, zal dan ook voor Israël in vervulling gaan. De gemeente is echter van een andere orde. Ons burgerschap is niet hier beneden, maar in de hemelen, *waaruit wij ook de Heer Jezus Christus als Heiland verwachten, die het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid*

aan het lichaam van Zijn heerlijkheid (Fil. 3:20-21). Onze bestemming is het Vaderhuis (Joh. 14). En in tegenstelling tot Israël zijn wij speciaal gezegend met *geestelijke* zegeningen (Ef. 1:3). En zeg nu zelf: 'Zou God, onze Vader, Zijn beloften ten aanzien van ons niet vervullen omwille van Jezus, Zijn Dienaar?'

WOORDSTUDIE

DE STAD ALEXANDRIË

Gerard Kramer

Alexandrië

De stad Alexandrië (Gr. *Alexandreia*) is in 331 v. Chr. gesticht door Alexander de Grote, direct nadat hij Egypte had veroverd. De meeste steden die hij stichtte, noemde hij naar zichzelf; zo ook deze. De stad lag ten westen van de meest westelijke Nijldarm, en het was, zoals alle door Alexander gestichte steden, een typisch Griekse stad, die volledig los stond van Egypte. In Alexandrië woonden ook heel wat niet-Grieken, zoals Egyptenaren en Joden. Het was ook een centrum van wetenschap. Er was een wetenschappelijk instituut, het Mouseion, met daaraan verbonden een grote bibliotheek. Het was ook een bloeiend economisch centrum, dat veel geld verdiende aan de doorvoerhandel.

Christenen in Alexandrië?

De naam van deze in Egypte gelegen stad Alexandrië komt in het Nieuwe Testament niet voor. We lezen ook niet dat hier apostelen zijn geweest. Dat er al vroeg christenen gewoond hebben, is zeer waarschijnlijk. Toen de Heilige Geest op de Pinksterdag werd uitgestort, waren er in Jeruzalem Joden aanwezig die afkomstig waren uit 'Egypte en de streken van Libië bij Cyrene' (Hand. 2:10). Het is goed denkbaar dat er onder hen ook Alexandrijnen geweest zijn, die Petrus hebben horen spreken en de Heer Jezus hebben aangenomen. Dan ligt het voor de hand dat zij later het evangelie in hun woongebieden, dus ook in Alexandrië, hebben verspreid. Maar over het ontstaan van de christelijke gemeente in die stad kan niets met zekerheid worden gezegd.

Een (of: de) synagoge van de Alexandrijnen in Jeruzalem

Een Alexandrijn (Gr. *Alexandros*) is een inwoner van Alexandrië. In Handelingen 6:9 staat dat er in Jeruzalem sprake was van 'de zogenaamde synagoge van de Libertijnen, van de Cyreneërs, van de Alexandrijnen en van die van

Cilicië en Asia'. Talrijke Joden uit Hellenistische steden woonden in Jeruzalem en vormden daar afzonderlijke gemeenschappen. De vraag is echter wel om hoeveel synagogen het hier gaat. De schattingen lopen uiteen van vijf tot één. Let men op de beide Griekse lidwoorden bij de categorieën in deze opsomming, dan gaat het niet om vijf, maar om twee synagogen, nl.

- die van de Libertijnen, Cyreneërs en Alexandrijnen, en
- die van Joden afkomstig uit Cilicië en Asia.

Ook is wel gedacht aan slechts één synagoge en wel de 'synagoge van de Libertijnen, omvattende etc.' Wie deze gedachte voorstaat, kan ter ondersteuning daarvan wijzen op het feit dat het woord 'synagoge' er maar één keer staat. Hoe dan ook: hier is in ieder geval sprake van 'Alexandrijnen', oftewel van mensen uit Alexandrië – in dit geval Joden en/of proselieten.

Apollos

In Handelingen 18:24 komen we een markante man uit de stad Alexandrië tegen, namelijk 'een Jood (...), genaamd Apollos, van geboorte een Alexandrijn, een welsprekend man (...); hij was machtig in de Schriften'. Of hij in Alexandrië aan het Mouseion heeft gestudeerd en dus ook de bibliotheek regelmatig heeft bezocht, wordt niet vermeld, en dat was voor een Jood ook onwaarschijnlijk. Belangrijker is dat hij een enthousiaste christen was, al kon hij nog wel wat onderwijs gebruiken.

Vrachtschepen

In Handelingen 27:6 is sprake van 'een Alexandrijns schip (Gr. *plouion Alexandrinon*) dat naar Italië afvoer'. Dit was een graanschip, zoals blijkt uit vers 38. In Handelingen 28:11 komen we opnieuw een Alexandrijns schip tegen. Het had op het eiland Malta overwinterd en voer vervolgens naar Puteoli bij Napels. Zo goed als zeker was ook dit een graanschip. Vaak werd graan met een groot schip vanuit Egypte – de graanschuur van het West-Romeinse rijk – naar Puteoli gevaren. Daar werd dit over kleinere schepen verdeeld en verder naar de Ostia, de haven van Rome, gevaren.

Beide schepen hebben behalve graan ook 276 mensen vervoerd (zie Hand. 27:37), onder wie Paulus en Lukas. Passagiersschepen waren er in de oudheid niet. Passagiers voeren tegen betaling mee op vrachtschepen. Soms, zoals in deze beide gevallen, gebeurde het meenemen van passagiers in opdracht van de overheid.

HET BOEK JESAJA

DEEL 6 - DE HEILIGE VAN ISRAËL

Ger de Koning

Jesaja 11 - De Messias en het Vrederijk

Verzen 1-5. Hier zien we de kenmerken van de Messias. Het Twijgje in vers 1 is een beschrijving van Christus. Het stelt Zijn nederige geboorte voor als Nakomeling van het vervallen koningshuis van David, dat hier wordt vergeleken met 'de [afgehouden] stronk van Isai'. De zevenvoudige opsomming in vers 2 van de namen van de Geest, Die in Christus is, geeft de volheid van Zijn eigenschappen aan (Joh. 3:34; Openb. 1:4; 3:1; 4:5; 5:6). Het hele leven van de Heere Jezus, de Messias, alles wat Hij zegt en doet, wordt gekenmerkt door Zijn omgang met de Vader. Hij komt op voor allen die niet voor zichzelf kunnen opkomen. In alles gaat Hij op volkomen rechtvaardige wijze te werk.

Verzen 6-10. Na de beschrijving van de Messias volgt in deze verzen een beschrijving van de weldadige situatie van vrede onder Zijn regering als de Vrededorst. Die vrede zal ook in het dierenrijk aanwezig zijn. Er is vrede tussen de dieren, en tussen de mensen en de dieren. Het tafereel dat hier wordt geschilderd, laat zien hoe het vóór de zondeval was. Als de vloek die sinds de zondeval op de schepping ligt, is weggenomen (Rom. 8:19-22), zal die situatie door de Heere Jezus worden hersteld – zoals Jesaja hier profeteert.

Verzen 11-16. Als Christus regeert, zal Hij al Gods beloften vervullen aan een overblijfsel, dat door Hem is verzameld 'van de vier hoeken van de aarde', ofwel overal vandaan. Dit overblijfsel bestaat uit nakomelingen uit 'Israël' (de tien stammen) en uit 'Juda' (de twee stammen), die overal heen waren verstrooid. De HEERE Jahweh, de God van het verbond met Zijn volk, zal een weg banen voor Zijn volk, waarlangs ze in het Beloofde Land kunnen komen. Dan kunnen ze hun erfdeel in bezit nemen, dat Hij heeft beloofd aan Abraham, Izak en Jakob (Gen. 15:15-21). Dan zullen ze één volk zijn en als broeders samenwonen (Ezech. 37:22).

Jesaja 12 - Danklied van de verlost

Verzen 1-3. Op de vooruitblik in het vorige hoofdstuk naar de heerlijke tijd van het Vrederijk, volgt in dit hoofdstuk het danklied van de verlost, namelijk de lofzang in het Vrederijk. In hun dankbaarheid over de behoudenis spreken ze over God als de 'HEERE HEERE' (Jah Jahweh) (vgl. Ex. 34:6). Die Naam benadrukt de volkomen trouw van de HEERE aan Zijn verbond, dat is gebaseerd op Zijn barmhartigheid en genade. Als gevolg daarvan kunnen ze nu met vreugde water scheppen (vers 3), d.i. zich geestelijk verkwikken met alles wat de behoudenis voor hen inhoudt. De bron daarvan is Christus (Joh. 4:14).

Verzen 4-6. Nadat ze hebben geschept uit 'de bronnen van het heil' (vers 3), en vol zegen zijn, roepen ze nu elkaar op de HEERE te loven en van Zijn daden te getuigen onder alle volken. Iedereen moet weten dat Hij 'zeer grote dingen' heeft gedaan. Het grootste van al die dingen is wel het werk van Christus op het kruis van Golgotha. Op grond daarvan heeft God kunnen besluiten dat de behoudenis tot Israël komt, en via hen ook naar de volken gaat (Rom. 11:12b). De lofzang eindigt met iets heel groots: de Heilige van Israël is groot in hun midden.

Jesaja 13 - De ondergang van Babel

Inleiding. Het gevaar bestaat dat we de komende hoofdstukken niet zo interessant vinden, omdat ze over de volken rondom Israël gaan. Ook gaat het daarin vooral om Gods oordelen over die volken. Dan is het goed te bedenken dat heel de Schrift door God is ingegeven en dat alles wat daarin staat, nuttig voor ons is (2 Tim. 3:16). Als we die overtuiging hebben, zullen we moeite willen doen om te begrijpen wat de Geest van God ons ook door deze hoofdstukken wil leren.

Lang niet alles zal in één keer duidelijk zijn, maar we zullen wel onder de indruk komen van onze God, Die alles overziet en alles naar Zijn doel brengt. Dat doel is alle dingen in de hemel en op de aarde te onderwerpen aan de voeten van de Heer Jezus. Als we de Heer Jezus als onze Heiland en Heer hebben aangenomen, zullen we met grote belangstelling willen weten wat dat betekent voor Hem, Die nu nog de verachte en verworpen Christus is. Een extra aansporing om dat te willen weten, is dat wij met Hem zullen mogen delen in Zijn heerschappij over alle dingen (Ef. 1:10-12).

Het gedeelte van Jesaja 13-23 bevat 'lasten' over de heidenvolken in het nabije Midden-Oosten. Het woord 'last' komt in die hoofdstukken geregeld voor, en dit maakt duidelijk dat deze hoofdstukken één geheel vormen. Deze 'last' betekent dat het oordeel dat God velt en dat eerst op Israël 'valt' (Jes. 9:7), nu ook als een zwaar gewicht op alle volken valt. De 'lasten' zijn een passend vervolg op het grote onderwerp van de profetieën in de voorgaande hoofdstukken, Jesaja 7-12, waarin veel over de Messias is gezegd. Daarin is ook aangegeven dat het gezag van de Messias over alle koninkrijken van de wereld zal worden uitgeoefend. Door Zijn oordeel over de heidense machten maakt Hij de weg vrij voor de vestiging van het duizendjarig Vrederijk.

De volken waarover achtereenvolgens het oordeel wordt uitgesproken, ontvangen dat oordeel vanwege hun gedrag in het verleden ten opzichte van Gods volk. Zij hebben zich

daaraan hebben vergrepen. Gods volk is 'Zijn oogappel (Zach. 2:8). Wie Zijn volk aanraakt, treft Hem in Zijn hart.

Vers 1. Als inleiding op het oordeel over de volken in Jesaja 13-27 begint God in Jesaja 14 en 15 met het oordeel over Babel. Op het moment dat Jesaja deze profetie uitspreekt, is er van Babel als wereldmacht nog niet veel te bekennen. Dat Jesaja toch met Babel als eerste volk kan beginnen, is alleen omdat hij profetisch de opkomst van Babel ziet en ook die van de volgende rijken. Babel wordt door God gebruikt om de wereldheerschappij van Assyrië teniet te doen en de wereldheerschappij in handen van Babel te leggen. Daarover lezen we in de profetie van Daniël (Dan. 2:37-38). De profeet Nahum beschrijft het oordeel dat Babel over Assyrië brengt. Maar omdat ook Babel zich vergrijpt aan Juda, komt het oordeel van God ook over Babel.

Verzen 2-5. De opdracht om Babel te verwoesten komt van de HEERE. Daarom worden de verwoesters van Babel door de HEERE 'Mijn geheiligden' en 'Mijn helden' genoemd (vers 3). Zij zijn 'de instrumenten van Zijn gramschap' (vers 5b). Door hen richt Hij 'heel het land' – dat is Babel – 'te gronde'.

Verzen 6-13. Dit gedeelte begint in vers 6 met 'de dag van de HEERE' die nabij is, en eindigt in vers 13 met 'de dag van Zijn brandende toorn'. Deze uitdrukkingen slaan op Gods oordelen in de eindtijd. Jesaja beschrijft door de Geest van de profetie het onherroepelijke en onstuitbare oordeel over het Babel van de eindtijd. Het Babel van de eindtijd is het

herstelde West-Romeinse rijk, ofwel de Europese Unie. Het historische Babel is na de verwoesting door de Meden en Perzen verdwenen. Babel zal in een andere gedaante verschijnen in de eindtijd, de tijd waarin wij leven, namelijk als 'het grote Babylon'. Dit Babylon wordt door Christus bij Zijn wederkomst geoordeeld (Openb. 16:19).

Verzen 14-18. Uit vers 17 blijkt dat het historische Babel, het eerste wereldrijk, door de Meden en Perzen, het tweede wereldrijk, wordt veroverd. Elk menselijk gevoel ontbreekt bij deze veroveraars, ze ontzien niets en niemand. Het zijn moordmachines, die talloze gruwelijkheden begaan. Hun gruweldaden zijn niet af te kopen, want zilver en goud hebben voor hen geen betekenis.

Verzen 19-22. Het zal met Babel gaan zoals met Sodom en Gomorra, die door God ondersteboven zijn gekeerd. De verwoesting op korte termijn wordt aangegeven door de woorden: 'zijn tijd om te komen is nabij' (vers 22). De verwoesting van Babel op korte termijn is echter niet definitief – zoals de verwoesting van Sodom en Gomorra, want Babel zal herleven. Pas in de eindtijd zal het definitieve oordeel over Babel door Christus Zelf worden voltrokken. We hebben hier weer het beginsel van de dubbele laag in de profetie, waarbij sprake is van een eerste vervulling in de nabije toekomst en een uiteindelijke vervulling in de – op dat moment nog – verre toekomst.

ONZE HOOP

OVER HET NU EN HET NOG NIET

Johan Schep

'En zijn wij kinderen, dan ook erfgenamen: erfgenamen van God en medeerfgenamen van Christus, als wij inderdaad met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden. Want ik acht, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet waard is vergeleken te worden met de toekomstige heerlijkheid die aan ons geopenbaard zal worden. Want de schepping verwacht reikhalzend de openbaring van de zonen van God. Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen (niet vrijwillig, maar om wille van hem die haar onderworpen heeft), in de hoop dat ook de schepping zelf zal worden vrijgemaakt van de slavernij van de vergankelijkheid tot de vrijheid van de heerlijkheid van de kinderen van God. Want wij weten, dat de hele schepping tezamen zucht en tezamen in barensnood is tot nu toe. En dat niet alleen, maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wijzelf zuchten bij onszelf in de verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam. Want wij zijn behouden geworden in de hoop. Een hoop nu die men ziet, is geen hoop; want wie hoopt er op

wat hij ziet? Maar als wij hopen op wat wij niet zien, dan verwachten wij het met volharding' (Rom. 8:17-25).

Het is belangrijk dat wij hoop hebben. Het ergste is als wij zonder hoop leven. Paulus schrijft vijf keer over de hoop.

Het woord 'hoop' is vaag in onze taal. In de Bijbel staat de hoop hoog aangeschreven, het is *tikva* in het Hebreeuws. Dit woord is ook de titel van het Israëlietische volkslied. Het betekent: alsof het al gebeurd is!

'Nu blijven geloof, hoop en liefde; maar de meeste van deze is de liefde' (1 Kor. 13:13). Het geloof is belangrijk. Wij zijn gerechtvaardigd door het geloof (Rom. 5:1). Gered door het geloof, geheiligd door het geloof (Hand. 26:18). De liefde is het hart van alles. De liefde bewoog de Heere Jezus om naar ons toe te komen. Het is Gods eigen liefde, zegt Romeinen 5 (Rom. 5:5, 8). De hoop beschaamt niet, omdat de liefde van God in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons gegeven is.

Hoop is een van de meest positieve woorden in ons leven. Hopeloosheid is een van de meest destructieve woorden. Ik heb Joodse mensen ontmoet, die mij vertelden over hun vrienden, die stierven in de concentratiekampen, omdat zij een datum genoteerd hadden dat ze bevrijd zouden worden. Als dit dan niet uitkwam, verloren zij de hoop en stierven. Ons probleem is niet ons verleden! Wij kunnen met het verleden leven, zolang wij hoop hebben voor de toekomst. Paulus schrijft aan de gelovigen in de Heere over deze tegenwoordige tijd van lijden en onze toekomstige heerlijkheid, die geopenbaard zal worden (Rom. 8:17-18; 2 Kor. 4:17-18). Lees deze verzen vaak en bewaar ze voor altijd diep in je hart

In Romeinen 8:17-25 vind ik vijf waarheden over het nu en over het nog niet:

1. Onze kennis van God

Nu: De Heere heeft Zich geopenbaard in de schepping (Ps. 19), in ons geweten, in de Bijbel, in de Heere Jezus. Niemand heeft een excuus (Rom. 1:20).

Nog niet: Wij moeten meer vertrouwen hebben in alles wat geopenbaard is en nederiger zijn over wat nu nog niet geopenbaard is (1 Joh. 3:2; Deut. 29:29).

2. Onze positie

Nu: Wij zijn gerechtvaardigd (Rom. 5:1). De Heilige Geest woont in ons (Rom. 8:9). Wij zijn geheiligd (1 Kor. 6:11). Wij zijn volmaakt in Hem (Kol. 2:10).

Nog niet: Wij jagen naar het doel (Fil. 3:12).

3. De samenleving

Nu: Wij zijn het licht en het zout (Matt. 5:16).

Nog niet: Gerechtigheid op aarde (Mi. 4:3; Openb. 11:15).

4. De wereld waarin wij leven

Nu: Wij kreunen (Rom. 8:23; Hebr. 2:14).

Nog niet: De eerste dingen zijn voorbijgegaan (Openb. 21:4; 1 Kor. 15:54).

5. De gemeente

Nu: Wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt (1 Kor. 12:13; 1 Tim. 3:15b).

Nog niet: De volmaaktheid (Openb. 19:7; 21:2). Wij moeten vertrouwen in wat wij hebben, en geduldig zijn t.a.v. wat er nog niet is. De optimist zegt: Alles nu! De pessimist zegt: Nog steeds niet. De realist zegt: Nu, en nog niet. Wij leven vandaag in geloof, en met hoop voor de toekomst (Ps. 33:18-21).

‘Want U, HEERE, bent mijn toevlucht.
De Allerhoogste hebt u [tot] uw woning gemaakt.
Geen onheil zal u overkomen,
geen plaag zal uw tent naderen’.

Psalm 91:9-10

De Heere Jezus – Psalm 91 gaat in de eerste plaats over Hem – is tijdens Zijn leven als Mens op aarde onaantastbaar voor enig onheil en enige plaag, omdat Hij volle rust in God heeft. Een voorbeeld zien we in de storm op het meer. Hij kan tijdens de storm rustig slapen (Mark. 4:36-38a). Hij is niet in de storm, maar in de Allerhoogste als Zijn woning, waar geen storm kan komen, waar volkomen rust is.

Hierin is Hij een voorbeeld voor ons. Ook wij worden omgeven door onheil en plagen, waaronder Covid-19. Ze kunnen ons zelfs, onder de toelating van God, lichamelijk treffen. Als wij ons in de armen van de Allerhoogste, onze Vader, geborgen weten, zullen we op Hem blijven vertrouwen, hoe het ook verder gaat.

Ger de Koning